

Alt i alt synes vi, det er gode tiltag, som virker lidt i den rigtige retning, og vi går selvfølgelig ind for dem, da vi har været med til lave dem.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Tak for modtagelsen af lovforslaget og tak til forligspartierne for konstruktive forhandlinger.

Det er jo egentlig en meget tilfredsstillende situation at være i som regering, at man på store strækninger i sin arbejdsmarkedspolitik helt generelt kan komme igennem med meget store dele af regeringens politik, som er udtrykt i regeringsgrundlaget. At det så sker med skiftende flertal, viser efter min opfattelse kun regeringens handleuelighed.

Lad mig indledningsvis sige, når jeg nu har kvitteret for forligspartiernes deltagelse, at jeg ærligt talt er lidt overrasket over det sure opstød, der kom fra Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører om det utilfredsstillende i, at forligskredsen ikke har set lovforslagene inden fremsættelsen. Hr. Jens Vibjerg ved udmærket, under hvilket tidspres denne proces er foregået, og hr. Jens Vibjerg ved også, at det er meddelt officielt fra Arbejdsministeriets departement, at vi grundet tidspreset må sætte os sammen i forligskredsen efter førstebehandlingen og lave en egentlig gennemgang, nøjagtig som hr. Knud Erik Kirkegaard udtrykte det. Det må vi selvfølgelig også gøre.

Det fortaber sig en smule i tågerne, hvilken stilling SF vil tage til lovforslagene på området. Men efter at have læst forslagene til finansloven fra SF vedrørende arbejdsmarkedsområdet, må det vel formodes, at SF til syvende og sidst kan tilslutte sig dem. Det er i hvert fald det indtryk, jeg står tilbage med.

Til Enhedslistens ordfører og til dels også til hr. Ole Sohn fra SF vil jeg sige: Det, der afgørende skiller, når vi ser på synspunkterne om aktivering og den aktive arbejdsmarkedspolitik, er jo spørgsmålet om, hvordan retten og pligten indrettes. Jeg tror ikke, det er muligt at opnå enighed mellem regeringen, SF og Enhedslisten om retten til at sige nej, i hvert fald ikke efter det, jeg har hørt udtrykt her fra talerstolen ved denne lejlighed og tidligere. Nu skal man jo ikke altid afskrive på forhånd, at synspunkter kan forandre sig, men her ser jeg en ret grundlæggende meningsforskel.

Lad mig understrege, at vi er lige så optaget af, at kvaliteten i aktiveringstilbuddene øges. Jeg siger det, selv om det går godt med arbejdsmarkedspolitikken – og det gør det, selv om der ind-

imellem er nogle, der glemmer det i debatten. Men hvis ikke arbejdsmarkedspolitikken virkede, ville vi alt andet lige i den nuværende arbejdsløshedssituation have set langt højere lønstigningstakter, end tilfældet er. Og hvordan går det med lønstigningstakterne? De er faktisk faldende.

Alt andet lige ville vi også opleve på nuværende tidspunkt, at det i gennemsnit tog længere tid at genbesætte en ledig stilling. Men sandheden er, at tiden, der går med at besætte en jobordre, er faldet og faldet og faldet i takt med, at arbejdsløsheden er faldet. Det er ikke så ringe, og det er derfor, at Danmark i den grad er blevet model for en række andre europæiske landes arbejdsmarkedspolitik. Men det er ikke ensbetydende med, at det ikke kan blive bedre, og de justeringer, der er lagt frem, bærer i den rigtige retning. Flere kommer til, ingen tvivl om det, men disse justeringer er, hvad vi når ved denne lejlighed.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne slå fast, at SF ikke har nogen principiel modstand mod hverken ret eller pligt, heller ikke i en aktiveringsituation. Det, der sådan set er vores ønske, er, at man får ret til at sige fra til det, alle i Folketinget er enige om er noget bras, nemlig tvangsaktivering.

Når man får et aktiveringstilbud, som er fuldstændig perspektivløst, bør der være en ret til at sige fra – ikke for evigt, men man skal have mulighed for at kontakte sin faglige organisation, sin a-kasse eller en anden form for bisidder og sige: Vi vil gerne have en bisidder, som kan sikre, at vi får kvalitet ind i billedet.

Deri ligger, at man både får retten og pligten. I dag har man pligten, men rettighederne lader noget noget tilbage at ønske, og derfor tror jeg såmænd godt, at Enhedslisten og regeringen og SF kunne blive enige om at kombinere det, så man ikke kun har pligten, men også får retten. Det er den, der mangler.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg tror desværre, at arbejdsministerens vurdering af mulighederne for enighed er en smule mere realistiske end hr. Ole Sohns. Men jeg vil gøre opmærksom på, at Enhedslisten ikke har anfægtet rådighedsbegrebet som sådan.

Der er meget stor forskel på det, regeringen siger, og det, regeringen gør. Regeringen siger,